

DOS SONETS A L'ESPOSA

I

El silenci és la veu de les estrelles
en l'unànim cant de la blavor;
el silenci és un blat de meravelles
que es transfigura en pa de serenor.

Silenci blau, creuat per la falzia,
estela del vaixell del meu delit,
has infantat la meva poesia
i vetlles el meu somni dins la nit.

Silenci fos amb llàgrimes de rosa,
campana de cristall del verb de Déu,
ungeix el viure meu i el de l'esposa,
lliga't ben fort, silenci, a l'ésser meu.

I a l'hora de l'amor fes que m'agenci
la castedat del teu respir, silenci.

II

Quina claror profunda té el meu viure
si el meu viure s'escola al teu costat.
Déu t'ha donat la joia del somriure
perquè el meu viure en sigui il·luminat.

L'amor de cada dia renovelles
amb inèdits matisos de dolçor.
La teva serenor és un rusc d'estrelles
on xucla mel la meva serenor.

D'intims silencis l'hora és arribada;
l'hora d'argent desfermarà la vida
fent plor d'albad l'amor que em lliga a tu,

hort segellat, pomera carregada,
on cada branca es vinclarà junyida
al pes envellutat del fruit madur.

Frederic Alfonso i Orfila